

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 725/2506

อัยการจังหวัดพิษณุโลกโจทก์ นายพรหม สุขประเสริฐ ที่ 1 นายสงวน โตน้อย ที่ 2 จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2484 มาตรา 3, พ.ร.บ.อนุมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2485 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 152, ป.อ. มาตรา 162, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องว่าจำเลยที่ 1,2 สมคบกันจัดซื้อความเท็จทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยที่ 2 ผู้เดียวเอาคนอื่นเป็นเครื่องมือในการจัดเท็จ ดังนี้ จำเลยที่ 2 ย่อมเป็นตัวการในการกระทำความผิดข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในการพิจารณาจึงไม่แตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้องคดีนี้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 ในคดีนี้เป็นเจ้าพนักงานรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญชั้นตรี ตำแหน่งช่างตรี สังกัดกรมโยธาเทศบาล กระทรวงมหาดไทย และอธิบดีกรมโยธาเทศบาลซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา ได้สั่งให้จำเลยช่วยราชการในตำแหน่งนายช่างเทศบาลเมืองพิษณุโลก มีหน้าที่ควบคุมออกแบบแปลนการก่อสร้างต่าง ๆ มีหน้าที่รับแลกและจ่ายแบบแปลนใบประกวดราคาการก่อสร้างให้แก่ผู้เข้ายื่นประมูล ตลอดจนทำบัญชีและควบคุมบัญชีพัสดุ และดูแลเก็บรักษาพัสดุต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างของเทศบาลทุกชนิด กับหน้าที่อื่น ๆ ตามที่นายกเทศมนตรีได้สั่งการมอบหมายให้ปฏิบัติการตามหน้าที่อันชอบด้วยกฎหมายจำเลยที่ 2 ในคดีนี้รับราชการเป็นพนักงานวิสามัญประจำของเทศบาลเมืองพิษณุโลกมีหน้าที่เป็นผู้ช่วยจำเลยที่ 1 ทำหน้าที่ในงานแผนกช่างทุกอย่างดังกล่าว ครั้นเมื่อเดือนธันวาคม 2497 เทศบาลเมืองพิษณุโลกได้ออกประกาศแจ้งความประกวดราคารับเหมาก่อสร้างคลังพัสดุไฟฟ้า 1 หลัง 1 รายการ และสร้างรางระบายน้ำถนนพญาภิไธ กับทำถนนคอนกรีตอีก 1 รายการ โดยประกาศสงวนสิทธิไว้ว่า ผู้ที่จะเข้ายื่นประมูลจะต้องนำกระดาษพิมพ์แบบโอชาลิก(กระดาษชนิดหนึ่งราคาแผ่นละ 60 บาท) มาแลกแบบแปลนและรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการก่อสร้างนั้นผู้เข้ายื่นประมูล 1 คน จะต้องนำกระดาษโอชาลิกไปแลกคนละ 2 ม้วน เฉพาะรายการสร้างรางระบายน้ำและทำถนนคอนกรีต ต้องนำกระดาษโอชาลิกไปแลกคนละ 5 ม้วน จึงจะได้แบบแปลนไปประมูล และรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการก่อสร้างจากแผนกช่างไปครั้นวันที่ 20 ธันวาคม 2497 เวลากลางวัน จำเลยทั้ง 2 นี้ได้บังอาจสมคบกันกระทำความผิดกฎหมาย กล่าวคือ ก. ในวันเวลาดังกล่าว ซึ่งเป็นวันเปิดประมูลการก่อสร้างของเทศบาลทั้งสองรายดังกล่าว ได้มีผู้เข้ายื่นประมูล 2 คน คือนายดีและพันตรีวิสุทธิ จำเลยทั้งสองได้เข้าไปเกี่ยวข้องมีส่วนได้เสียเพื่อประโยชน์แก่ตนและผู้อื่นในการประมูลดังกล่าว โดยได้ให้ผู้เข้าประมูลทั้ง 2 คนเข้าประมูลไปโดยจำเลยมิได้เรียกกระดาษโอชาลิกตามหน้าที่ คือ ความจริงจำเลยต้องเรียกจากการประมูลทั้งสองรายการทั้ง 2 คน ๆ ละ 7 ม้วน รวม 2 คนเป็น 14 ม้วนเนื่องจากการละเว้นของจำเลยทั้ง 2 ดังกล่าว ทำให้เทศบาลขาดรายได้และเสียหายกระดาษโอชาลิกที่ควรจะได้ 14 ม้วนเป็นเงิน 840 บาท และทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้เข้าประมูลทั้ง 2 คน โดยไม่ต้องเสียเงินซื้อกระดาษดังกล่าวเป็นเงินคนละ 420 บาท. เนื่องจากการกระทำของจำเลยทั้ง 2 ดังกล่าวแล้ว โดยหน้าที่จำเลยทั้งสองเป็นเจ้าหน้าที่รับกระดาษโอชาลิก และจำต้องลงบัญชีรับกระดาษโอชาลิก

ต่อไป แต่จำเลยทั้ง 2 ได้บังอาจสมคบกันจัดข้อความเท็จลงในบัญชีคอมพิวเตอร์อันเป็นเอกสารของเทศบาล อยู่ในหน้าที่ของจำเลยว่าได้รับกระดาศโศกนาฏิกไ้จากผู้ประมุขทั้ง 2 คนรวมเป็นจำนวน 14 ม้วน และได้ออกใบรับเท็จให้แก่ผู้เข้าประมุขทั้งสองคน ซึ่งความจริงจำเลยทั้งสองและเทศบาลมิได้รับกระดาศโศกนาฏิกตามจำนวนดังกล่าวไ้จากใครเลย ทำให้เทศบาลเมืองพิษณุโลกเสียหายขอให้ลงโทษตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 133, 230, 63 พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2484 มาตรา 3 พระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลักษณะอาญา พ.ศ. 2485 มาตรา 3 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 152, 162, 83 จำเลยทั้ง 2 ให้การปฏิเสธศาลจังหวัดพิษณุโลกพิพากษาว่า ในฟ้องข้อ ก. โจทก์ไม่น่าสืบให้ประจักษ์กรณีเป็นเพียงสงสัยจะฟังลงโทษจำเลยทั้งสองไม่ได้ส่วนในฟ้องข้อ ข. พยานโจทก์ก็ได้พาตฟังไปถึงจำเลยที่ 1 เลยจำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิด ส่วนจำเลยที่ 2 มีความผิดฐานจัดข้อความเท็จลงในเอกสารตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 230 และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 จึงให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลย จำคุกจำเลยที่ 2 ไ้ 3 ปี จำเลยให้การเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาคดีอยู่บ้าง ปรานีลดโทษให้ 1 ใน 3 ตามมาตรา 78 จึงให้จำคุกจำเลยที่ 2 ไ้ 2 ปี ข้อหาอื่นให้ยกจำเลยที่ 2 ผู้เดียวอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นว่าศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยที่ 2 แรงไปควรบรรเทาโทษลงอีก จึงพิพากษาแก้เฉพาะโทษ เป็นว่าให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน นอกนั้นยืนตามจำเลยที่ 2 ฎีกาอ้างเป็นปัญหาข้อกฎหมาย มา 3 ข้อศาลฎีกาเห็นว่า ปัญหาข้อกฎหมายข้อ 1 ที่ว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทั้งสองสมคบกันจัดข้อความเท็จ แต่โจทก์นำสืบว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้ให้นายนิยต์จัดข้อความเท็จ ข้อเท็จจริงที่ได้ความจึงต่างกับฟ้อง นั้น เห็นว่า ฟ้องของโจทก์ฉบับนี้อ้างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 มาด้วย จึงทำให้เข้าใจความหมายได้ว่าโจทก์มีความประสงค์ที่จะให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ในฐานะเป็นตัวการนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็โดยกระทำผิดสองคนร่วมกันหรือกระทำผิดคนเดียว หรือกระทำผิดโดยเอาผู้อื่นเป็นเครื่องมือ ซึ่งก็เป็นความผิดฐานเป็นตัวการด้วยกันทั้งนั้น จึงถือไม่ได้ว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างกับข้อเท็จจริงดังที่กล่าวในฟ้อง ฯลฯ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 2 ไม่เคยต้องโทษมาก่อน และเป็นคนมีความประพฤติเรียบร้อย ทั้งต้องขังมาระหว่างอุทธรณ์ฎีกาบ้างแล้ว สมควรรอการลงโทษจำเลยที่ 2 ไ้ก่อนได้จึงพิพากษาแก้ว่า โจทก์จำคุกจำเลยที่ 2 หกเดือนนั้นนั้น ให้รอการลงโทษไ้ภายในกำหนดหนึ่งปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากที่แก้ไขนี้แล้วให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ห้วน ประชาบาล · การุณย์นราทร · สารกิจปรีชา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/725/2506>